

Kassi mäng

Ühes hästi vanas linnas elas 93 aastane mees kelle nimi oli Juhan.

Juhanil oli suur, pikakarvaline kass, kelle nimi oli Kriimu. Kriimu oli väga tark kass.

Nagu tavaliselt käis Juhan oma kassiga igal hommikul väljas jalutama. Ta käis pargis, ostis seal aruvalt väikesest poekesest endale saia, luges pargi pingil ajalehti ja nautis lihtsalt oma elu. Kriimu istus alati truult oma peremehe kõrval. Paljud lapsed käisid kassi alatasa paitamas. Kuna Juhanit teati ainult tema kassi järgi öeldi talle vahest ka kassirand.

Kui Kriimu ja Juhan lahtrid minna sellele pargipingil kus nad tavaliselt istusid nägid nad juba kaugelt midagi kummelist. Pingil istus üks väike räbalates vana mees, kes mängis roosat akordioni. Kriimu ja Juhan peatusid hetkeks. Nad kuulsid imelist melodiat. Kriimu läks mehe juurde, kuulas, pani silmad kinni ja oli eluga eriti rahul. Ka Juhan läks mehe juurde ning jäi kuulama. Ta silmad vajusid kinni. Kui nad ärkasid oli mees kadunud.

Järgmisel hommikul juhtus sama. Uues istus pingil ja mängis oma roosat akordioni. Nad läksid lähemale, jäid kuulama ja uinusid jälle. Kriimul tuli geniaalne mõte.

Hommikul jätus käigul meest akor-

dioniga nähes mõtleb ta millegile muule kui kaunile meloodiale. Kui see siis läerki. Kass nähes meest akordioniga mõtles kass millegile muule. Juhani jäi magama. Iles vaatas järsult nende poole ja kui oli ~~see~~ veendunud, et Juhani magab lõuris ta piistiga hakkas minema kõndima. Kriimu arus teda jälitama.

Iles kõndis linna äärde. Ta sisenes aihte pisikesse ukkasse, õnneks jäi ukse praokile ja Kriimu pääses hõlpsasti sisse. Ruum oli pime, seal haies vanade sokkide järele. Kõikjal oli prügi. Plekkpurgid, kilkokid, klaaspudelid, loidujäänused ja kõike palju muudgi ~~ja~~ veel mida võib, vaid ette kujutada.

Vana mees kohmitses seal midagi. Järsku ajas Kriimu aihte plekkpurgi aihte. Vana mees pööras aihte ja püüdis kassi kinni.

Kui Kriimu arkas oli ta kitsas puuris kinni. Ta ei mäletanud midagi, mis oli juhtunud. Ta oli hirmul. Akordioniga mees tuli tema juurde viskas puuri aihte koirskunud raime. Kriimu jätkis selle loidukorra vaele.

Kriimu sisetunne ütles, et oli hommik. Ta mõtles Juhani, ning muutus väga, väga kurvaks.

Elmise päeva õhtul oli Juhani läinud politseisse ning andnud avalduse oma kassi kadumisest.

Juhan tõusis juba kella viiest aias, et
kassi otsima minna.

Akordioniga mees läks parki just sellel het-
kel kui Juhan oli sealt ära läinud. Ja is-
tus pingile, pani kassi puuriga endale kõrvale,
asetas roosa akordioni põvedele ja hakkas
mängima. Krimule oli see juba pähe jäänud.
Mööda läksid lapsed kes tundsid Krimu
ära. Juhan oli pannud ajalehte kuulutuse
oma kadunud kassist, ning laste vanemad
lugesid lastele selle ette. Lapsed läksid
Juhani juurde. Juhan, vaatamata oma
vanusele & ~~hormas~~ kõhe kõmbas jope selga,
kummikud jalga ja jooksis parki. Vähes
juba eemalt Krimut hüüdis ta, "See on
minu kass. Anna ta kõhe mulle tagasi!"

Akordioniga mees tõusis püsti võttis oma
7 aija ja hakkas ruttu sammul astuma.
Kui roosa akordioniga mees kadus
Juhani silmist peitis ta kassi koos puuriga
tamme puu tõnde, ise astus eemale. Juhan
hüüdis teda. Alles võpatas ohnatuselt. Ja
vilistas ning tema kõrvale ilmus pikk, must
limusiin. Roosa akordioniga mees astus
autosse. Autole kasvasid kõhe ingli tiivad.
Auto tõusis õhku ja kadus lille valgus-
kiire raatel taevaalotusesse.

Juhan kukkus põlvile, sest sest arvas, et
koos autoga läks ka tema kass. Ja hak-
kas nutma keid, keulis paari luttavat
labli. Ja jäi mõtlesse. Natukese aja pärast
keulis ta veel seob. Ja läks puu tõne juurde

ja nägi seal oma karri. Ta ei saanud teda
sealt ise kätte, seega kutsus ta pääste aneti
kes püüdis natuke soagisid ja karri välja
päästsid.

Juhan ja Yriimu elavad oma elustat
ja rahulike elu edasi.